

Udvælgelsen i Kristus

Carl Fr. Wisløff - UDVÆLGELSEN I KRISTUS

Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse. Thi før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os i ham til at være hellige og uden dadel for hans åsyn. - - - I Ham har vi også fået vor arvelod, vi, som forud var bestemte dertil efter hans forsat, der virker alt i overensstemmelse med sin egen viljes beslutning.

[Ef 1.3-11](#)

Udvælgelsen i Kristus - det er et stort og vigtigt emne i Bibelen. Men samtidig er det et vanskeligt emne. Ja, mange vil sige, at de finder det at være et lidet opbyggeligt emne i det hele taget. Lad os slippe for at høre om det, siger nogle. De føler sig nærmest uhyggelig til mode ved tanken.

Udvælgelse? Vil det da sige, at Gud har bestemt nogle til at blive frelst og andre til at gå fortabt? I så fald er det jo uden forskel, hvad jeg gør eller ikke gør. Er jeg udvalgt til frelse, så bliver jeg jo frelst. Og er jeg ikke udvalgt, så hjælper det selvsagt ikke, hvor meget jeg forsøger. Sådan er der mange, der siger, og så skyder de hele spørgsmålet fra sig.

Er det på den måde, du tænker og føler, så bliver der mange steder i Bibelen, du får vanskeligheder med. Vi læste ovenfor de klare og stærke ord i Efeserbrevet. Gud har udvalgt os, før verdens grundvold blev lagt - vi er forud bestemt til at få del i arven. Ord som disse bliver det ikke let at slippe udenom.

Og se, hvad der står i Romerbrevet »Thi dem, han forud har kendt, dem har han også forudbestemt til at blive hans Søns billede lige, så han kan være den førstefødte blandt mange brødre. Og dem, han har forudbestemt, dem har han også kaldet; og dem, han har kaldet, dem har han også retfærdiggjort; og dem, han har retfærdiggjort, dem har han også herliggjort.« [Rom 8.29-30](#).

Forudbestemmelse - kaldelse - retfærdiggørelse - helliggørelse - herliggørelse. Ordene står der som perler på en snor. Eller lad os sige: som led i en kæde - og jeg, som tror på Jesus, står ved et af kædens punkter. Tænker jeg tilbage i tiden, så peger kæden mod det, som skete, før verdens grundvold blev lagt. Tænker jeg fremad, så strækker kæden sig helt ind i evighedens samfund med Gud.

Tænk også på det, Jesus siger i Johannes-evangeliet: »Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer.« Joh 15,16.

Og Peter skriver til dem, som er »udvalgte ifølge Gud Fadere forudviden«. [1 Pet 1.2](#).

Dette er bare et lille udvalg af de mange steder, hvor Bibelen taler om Guds udvælgende nåde. Så hvis du har vanskeligheder med tanken om udvælgelsen, er der mange steder i Bibelen, du har vanskeligheder med.

Nu vil jeg komme med en bekendelse og et vidnesbyrd: Jeg er blevet så lykkelig og glad for alt det, Gud siger om udvælgelsen.

Det er ikke, fordi jeg synes, jeg *forstår*, alt, hvad der har med Guds nådevalg at gøre. For det gør jeg ikke. Nej - grunden er ganske enkelt denne: Det er så uendelig stort for mit hjerte og mit trosliv at tænke på, at Gud har udvalgt syndere til salighed hos sig.

Den, som tør tro, at han er et Guds barn, han ved ifølge Bibelens ord, at han er udvalgt af Gud.

Tænk et øjeblik på det!

Sandt at sige: vi både tænker og taler ofte i helt andre baner. Vi tænker som så: Det gælder et valg - skal jeg vælge at tro på Gud, eller skal jeg vælge at vende både ham og den hele kristendom ryggen. Valget er mit. Gud er en mulighed, som jeg vælger, hvis jeg finder det for godt. Men valget er i alle tilfælde mit.

Å ja, jeg husker da, hvordan vi havde det i de tidlige ungdomsår. Barnetroen var borte. Vi var store og kloge. Gud og kristendommen var en mulighed mellem andre. Livsanskuelser og tankeretninger ligesom passerede revy med bøjede hoveder - det var *os*, der valgte.

Det var næsten, som om man ville vise Gud en ære ved at tro på ham.

Men en skønne dag vågnede samvittigheden og stemte til alvor. Man hørte og læste Guds ord med større opmærksomhed. Og fra talerstolen lød det: Nu må du vælge Jesus. Du må overgive dig til ham. Overgiv dig *helt* til Gud!

Det bestemte man sig så for at gøre. Man *overgav sig* til Gud. Hele forholdet til Gud kom dermed til at stå i *valgets* tegn. Det vil sige: *mit* valg. Det var så stort, dette, at jeg havde truffet det rette valg.

Måske blev det vanskeligere efter en tids forløb, og man begyndte så småt at fundere på, om omvendelsen og overgivelsen mon havde været helhjertet nok. Det havde den måske ikke. Nu vel - så måtte man overgive sig til Gud på ny - og denne gang skulle det blive en hel og fuld overgivelse af hele livet, viljen, livsførelsen - alt.

Nu vil nogen måske undre sig og spørge mig: Men er det da ikke rigtigt at sige, at man må omvende sig og overgive sig til Gud?

Jo vist! Den, som ikke vil omvende sig, bliver ikke frelst. Den, som ikke vil lade Gud råde for sit liv, ham går det galt for.

Men det afgørende er, hvordan vi siger det, og hvordan det bliver forkyndt.

Jeg skal nemlig sige dig en ting: Det er uendelig vigtigt at få klarhed over, hvad der er vor virkelige stilling over for Gud. Og det får man, når Gud gennem sit ord tvinger et menneske i knæ, så det får set sig selv som en fortabt synder under Guds vrede. Når samvittigheden oplever dette så stærkt, at man forstår, man er på vej til Helvede for sine synders og sin vantros skyld, da er det, som om en afgrund åbner sig under en. Da begynder man at fatte, hvad det vil sige at gå fortabt. Det er for svagt sagt, at man »kan komme til« at gå fortabt. Vi *er* fortabte og står under Guds vrede - indtil vi bliver frelst ved Guds nåde.

Da dæmrer en ny erkendelse for synderen. Da forstår han, at det afgørende med hensyn til hans frelse ikke er, om han vil, men om Gud vil. Bibelen siger: »Altså beror det ikke på den, der vil, eller på den, der anstrenger sig, men på Gud, der viser barmhjertighed.« Rom 9,16. Det store og mærkværdige er ikke, at jeg vil overgive mig til Gud. Nej, det virkelig forunderlige, ja utrolige er, at Gud vælger at have med mig, synderen, at gøre.

Men vil da Gud have med mig at gøre?

Det er det naturlige spørgsmål og det rette udgangspunkt. Ikke så underligt, om nogen kan komme i nød med tanke på, om han er udvalgt til frelse. For vi fortjener det jo ikke. Snarere fortjener vi at gå fortabt.

Det er disse spørgsmål, Luther kæmper med i sin mærkelige bog »Om den trælbundne vilje«. Her siger han et sted: »Mere end én gang har tanken på Guds fombestemmelse ført mig lige til fortvivlelsens dybeste afgrund, så jeg ønskede, jeg aldrig var blevet født - lige til jeg indså, hvor sund denne fortvivelse er, og hvor nær ved nåden den ligger.«

Jeg siger dig: Der er ingen skade sket med den, som kommer ind i alvorlig anfægtelse ved tanken på, om Gud i det hele taget vil have ham som sin. Den fortvivelse er i virkeligheden sund. Den »ligger nær ved nåden«.

Dette fører mig til det næste, jeg vil nævne: Jeg er så glad for ordet om Guds nådevalg, fordi det siger mig, hvad *evangeliet* er. Ja men, det ved vi da allesammen, siger du måske. Hvem skulle ikke vide, hvad evangeliet er?

Nej, det er slet ikke alle, der fatter, hvad evangeliet er. Tværtimod! Det er ikke så let lært at fatte evangeliet - og det er en sørgelig tingenes tilstand, at så mange indbilder sig at være vel underrettet i den sag. Det er en farlig indbildning, som desværre deles også af en del prædikanter. De tænker som så: Evangeliet ved vi jo, hvad er, og *det* er ikke vanskeligt at forkynde. Men loven, Guds hellige vilje, *den* er det ingen let sag at forkynde for det moderne menneske.

De, der taler sådan, stiller tingene på hovedet. Hvad Guds lov er, og hvad den siger, kan sandt nok være vanskeligt at fatte for et moderne menneske, som tror, at sine normer kan han selv fastlægge. Ikke desto mindre har mennesker til alle tider været indstillet på, at Gud *kræver* noget af os. At

vejen til frelse må gå gennem lydighed mod Guds krav, det er trods alt ikke så vanskeligt at fatte.

Men evangeliet - budskabet om frelsen af nåde for Jesu soningsværks skyld - er svært at fatte. Evangeliet er, »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte«. 1 Kor 2,9. Evangeliet om frelsen i Jesu navn er i virkeligheden fremmed, uhørt, ufatteligt for menneskehjertet. Det er et budskab uden nogen parallel i nogen religion. Det kunne ingen tænke sig til - det må blive os forkyndt, vi må få det at *høre*. Ja, vi må om og om igen få det at *høre*.

Hvad er evangeliet? Det er Guds tilbud til os, er der nogle, der siger. Men det er en helt misvisende måde at sige det på. Tilbud - dem får vi mange af. Hveranden dag får vi et tilbud i postkassen fra nogen, som vil sælge os farvefjernsyn, poularder, konversationsleksika og frokostpølser. Alt til favorable priser.

Når du får et tilbud, er det dig, der træffer afgørelsen. Du kan købe det prisbillige TV-apparat, hvis du vil, eller du kan lade være.

Men sådan stiller det sig ikke, når du møder *evangeliet*. Da står du der ikke som det suveræne menneske, der har hele afgørelsen i din egen hånd. Det regner du måske med, men sådan er stillingen ikke. Det faktiske forhold er, at du går der som en fortabt synder, under Guds vrede for dine synders skyld, på vej til Helvede. Det er din situation.

Derfor er det for lidt at sige, at evangeliet er et *tilbud*. Det slår ikke engang til at kalde det et *løfte*. Nej, evangeliet om frelsen i Jesus Kristus er et budskab om guddommelige løfter, som er *opfyldt*. Det er et ord, som fortæller, at Gud har opfyldt sine løfter om at sende fortabte mennesker en frelser. Løfterne er opfyldt i Jesus Kristus, Guds Søn - vor broder. Synden er sonet! Gælden betalt! Gud har i Kristus forliget verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser. [2 Kor 5,19](#). Dette budskab har i kraft af Guds hellige Ånd den evne, at det kan tænde troen i en synders hjerte. Troen tager imod Jesus, og så er det i hans navn, du er frelst. Det er ham, der tager initiativet. Alt hviler i hans nådevalg.

Du har måske læst »Stengrunden« af biskop Bo Giertz? Han fortæller dét om to præster, den ene en gammel sognepræst, den anden hans unge hjælpepræst. Den gamle var en retroende og varmhjertet præst, men nu på sine gamle dage måske noget stiv. Den unge var et barn af vækkelsen, men med liden erfaring.

Så tænker den unge præst: Jeg må vidne for den gamle.

-Jeg vil gerne, sognepræsten skal vide, at jeg er troende, siger han.

Det glimter i den gamles øjne.

-Ja så, du er troende. Hvad tror du da på?

Hvad er dog det for en præst, tænker den unge. Ved han ikke, hvad det vil sige at være troende! Og næsten grædefærdig siger han:

- Jeg mener - jeg mener, at jeg har givet Jesus mit hjerte.

- Synes du da, det var noget at give ham? siger den gamle. Og så fik den unge, uerfarne præst en lille prædiken om forskellen mellem at tro på sin omvendelse og at tro på *Gud*.

[kap.16 hos profeten Ezekiel](#). Der taler Herren til Juda og vil nok sige os alle noget samtidig. Profetordet taler om en lille pige og hendes skæbne den dag, hun blev født. Hun blev hverken »tvættet ren med vand« eller »lagt i svøb« - - men »du henslængtes på marken den dag, du fødtes«. Hvilket billede på forladthed og hjælpeløshed.

Men »jeg kom forbi, og da jeg så dig sprælle i blod, sagde jeg til dig, som du lå der i blodet: Du skal leve!« Sådan går det til at blive et frelst Guds barn. Der kommer en god mand forbi, han samler den lille stakkel op og bærer hende hjem til sig, vasker og pusler hende og giver hende hele sin kærlighed og omsorg.

Vi kan godt se vor egen frelse i det lys, for sådan er i det.

Før jeg lå i synd og nåde,

tung var al min gang og vej.
Da kom Jesus med sin nåde.
Å, så glad han gjorde mig!

Nu er der igen nogen, der spørger: Skal vi da ikke sige til folk, at de må overgive sig til Gud? Og jeg svarer igen: Jo, det skal vi. Vi skal alvorligt og indtrængende bede folk omvende sig. Men dette kan gøres på flere måder.

Det bliver ofte gjort på en sådan måde, at folk ikke kommer længere i deres gudsforhold end til en idelig gentagen »overgivelse« til Gud. Hvilken sjælesørger med nogen erfaring har ikke mødt dette! »Jeg overgav mig til Gud ved sommermødet i fjor. Men det holdt ikke. Nu vil jeg overgive mig til Gud igen, og denne gang skal det være *helt og fuldt*.« Sådan lyder det.

Gud velsigne dig, som vil overgive dig til Gud! Gud velsigne dig, som vil gå ind i et opgør med Gud om dine synder - dine uopgjorte synder og dine vanesynder. Ingen bliver en kristen uden et sådant opgør - må ingen af os glemme det!

Men - her kommer evangeliet om Jesus ind. Evangeliet siger dig noget stort og mærkværdigt, noget uhørt og uden sidestykke i verden: Hør! der er for snart to tusind år siden sket noget ufattelig stort: Gud har sendt sin egen Søn for at frelse os. Jesus har taget Guds vredes dom over vore synder på sig - Gud er os nådig for Jesu skyld. Det får du lov at tro, det får du lov at regne med - og hvile i. Gud forligte i Kristus verden med sig selv - - og lod ordet om forligelsen lyde iblandt os. [2 Kor 5,19](#). Det gjorde Gud. Det er dette, der er evangeliet - frelsen i hans værk.

Endnu ét skal du høre. Udvælgelsen er en udvælgelse i *Kristus*. Hvor godt det gør at tænke på *det!* Jeg kunne sige det sådan: Det er Kristus, der er udvalgt. Gud har udvalgt sin Søn, Jesus Kristus, til frelse for alle, som tror.

Guds evige nådevalg er ingen vilkårlig sag. Det foregik ikke ved, at Gud ligesom holdt mandtal over menneskene og helt vilkårligt bestemte: Denne skal gå fortabt - denne skal blive frelst. Nej, sådan gik det ikke til. Men Gud bestemte sig for at give sin Søn hen for vore synder. Han valgte soningens vej, lod sin egen Søn bære vor straf - han, som var et med Faderen fra evighed, kom og blev et menneske for at lide og dø for os. Dette er forsoningens under. Vor forstand fatter det ikke. Vi må bare holde os til Guds ord og betragte det i bøn og tro.

Udvælgelsen er en udvælgelse i Kristus. Gud har ikke bestemt visse mennesker til at gå fortabt. Hans nådige vilje gælder alle. [1 Tim 2,4](#). Og nådens vej hedder Jesus Kristus.

Grunden til, at han valgte dig og mig, vi, som tror på Jesus - den grund ligger ikke i dig og mig. Det er ikke sådan at forstå, at Gud ledte, til han fandt nogen, som var stærke og udholdende nok, fromme og troende nok til at blive frelst. I så fald var jeg aldrig blevet frelst.

Nej, han valgte Jesus Kristus som vej til frelse.

Jeg kan føle mig forunderlig tryk ved tanken på Guds nådevalg. Gud vidste, hvad han indlod sig på, da han kaldte mig. Han vidste, hvor svag jeg er, vidste om min tilbøjelighed til syndige tanker, min selvoptagethed og min uvillighed til at fornægte mig selv. Han vidste det alt sammen. Og så valgte han mig. Det er ikke til at fatte. Men Ordet siger mig det. Så er jeg tryk.

Gud skal alting mage,
som mig alle dage favner i sit skød,
han, som mig udval'te og blandt sine talte,
førend jeg blev fød',
han, som ved så god besked
udi livet og i døden,
hvad jeg har fornøden.

Han ved, hvoraf vi er skabt, han kommer i hu, vi er støv, siger David. . Gud vidste, det var en synder, han valgte, han fandt intet grundlag for frelse i mig. Han vidste fra evighed af, hvordan jeg er. Men han valgte mig alligevel.

Synes du, alt dette er vanskeligt at forstå? I så fald er du i godt selskab. De lærdeste og frommeste har bekendt, at deres tanke ikke slog til her. Vi små mennesker fatter ikke dybden i Guds tanker. Vi må bare holde os til Guds ord.

Luther siger: »Følg du brevet til romerne i rigtig rækkefølge. Tænk først på Kristus og hans evangelium, således at du kan erkende din synd og hans nåde og derefter kæmpe mod synden, som Paulus lærer fra første til syvende kapitel. Derefter, når du i det ottende kapitel kommer i anfægtelse under kors og lidelse, så vil dette i det niende, tiende og ellefte kapitel lære dig, hvor fuld af trøst Guds forudbestemmelse er.«

Men nu er der et spørgsmål, der trænger sig på: Hvordan bliver Guds nådevalg virkeliggjort - hvordan bliver det virkeliggjort, det, som Gud har bestemt i sit råd? Eller for at spørge på en anden måde: Hvordan kan man vide, om man er udvalgt? Bliver der alligevel ikke noget vilkårligt ved det hele?

Lad os finde svaret i Guds ord. Vi læser i [1 Tess 1,4](#): »Brødre, elskede af Gud! vi ved, at I er udvalgte.«

Ja men kære Paulus, kunne man sige, hvordan kan du være vis på, at disse brødre i Tessalonika er udvalgte? Har du været i Himmelen og set en navneliste deroppe, eller har Gud på anden måde informeret dig om, hvem der er udvalgt?

Nej, sådan gik det ikke for sig. - Lad os læse videre: »Thi« - og her kommer altså grunden til, at Paulus ikke er i tvivl - »vort evangelium kom ikke til jer i ord alene, men i kraft og i Helligånd og fuld vished - under stor trængsel tog I imod Ordet - - .«

Hvorfor regner Paulus med, at de er udvalgt - hvad grunder han denne vished på? Svaret er: Han ser, at de har hørt evangeliet og tager imod det. Læs også [1 Tess 2,13](#): »Derfor takker vi også uophørligt Gud for, at I, dengang I modtog Guds ord, som vi forkyndte, ikke tog imod det som menneskers ord, men som Guds ord, hvad det i sandhed er, hvorfor det også gør sin gerning i jer, som tror.«

Hvordan kan jeg tro noget så stort som, at jeg er udvalgt af Gud? Hvordan får jeg vished i så vigtig en sag? Vi har fundet svaret: Den, som tror på evangeliet om Jesus, han tror samtidig på sin udvælgelse. Evangeliets nådekald er Guds kald, virkeliggørelsen af hans evige forsæt om at ville frelse den, som tror på Jesus.

Hvad kan vi gøre andet nu end at takke ham?

Lad os bede: Herre, vor Gud, himmelske Fader! Vi takker dig, fordi du ved dit ord har hjulpet os ud af lovtrældommens mørke og ført os til din nådes lys. Vi beder dig: Tag ikke dette lys fra os, men bevar os i nåde fra al forførelse og vildfarelse og giv os af hele vort hjerte at tage dit ord til os, indrette vort liv efter det og sætte hele vor lid til din nåde og din Søns dyre forløsning, ved denne din elskelige Søn, Jesus Kristus, vor Herre, som med dig lever og regerer i Helligåndens enhed, én sand Gud fra evighed og til evighed!

(Afsnit fra "UDVÆLGELSEN I KRISTUS - TALER OG BIBELFOREDRAG" - af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1979 - Shafan 18-08-18)